

Вдигам се на пръсти. Снимката е на масичката в антрето, трудно я стигам. Протягам се и пръстите ми докосват рамката. Тежка е и пада на пода с трясък. Затаявам дъх. Никой не идва.

Вземам я внимателно. Стъклото е здраво. Свивам се под масата и облягам гръб на стената.

Майка ми е красива. Снимката е от сватбата ѝ. Присвила е очи, косата ѝ блести от слънчевите лъчи, с бяла рокля е, държи букет от бели цветя. До нея е съпругът ѝ. И той е красив, усмихва се. Закривам лицето му. Не знам колко време оставам там. Обичам да гледам мама.

Появява се Джесика. Забравил съм да се заслушвам за нея.

Сграбчва рамката. Не я пускам. Държа я здраво. С всичка сила.

Но ръцете ми са потни. А и Джесика е много по-голяма от мен. Дърпа я нагоре, кара ме да се изправя, рамката се изплъзва от пръстите ми. Тя я вдига високо и замахва, ръбът на рамката раздира бузата ми.

– Да не си я пипнал отново!

Джесика и първото известие

Седнал съм в леглото, а Джесика ми разказва:

– Мама попита: „Защо сте дошли? Да го отведете ли?“. Застаналата на прага млада жена отговори: „Не. Как щяло?! И през ум не би ни минало“. Изглежда сериозна, нахъсана да си свърши добре работата, но явно е наивна.

Прекъсвам я.

– Какво означава „наивна“?

– Смотана. Глупава. Задръстена. Като теб. Схвана ли?

Кимам.

– Добре, слушай тогава. Наивната млада жена казва: „Обикаляме всички Бели в Англия, за да ги известим за новите правила и да им помогнем да попълнят формулярите“.

Усмихва се. Стоящият зад нея Ловец не се усмихва. Облечен е в черно като всички Ловци. Той е внушителен, висок и силен.

– Мама усмихва ли се?

– Не. След като ти се роди, мама престана да се усмихва. Та тя не отговори и жената от Съвета свъси вежди загрижено. „Получили сте известието, нали? Важно е.“

Разлисти нещата в папката си и извади едно писмо. Джесика разтваря сгънатия лист в ръцете си. Хартията е дебела, дълбоките сгъвки образуват формата на кръст. Тя го държи внимателно, все едно е някаква скъпоценност. Прочита на глас:

Известие за решение на Съвета на Белите вещици и магьосници в Англия, Шотландия и Уелс

С оглед на мерките за подобряване на сигурността на Белите, Съветът реши да изготви регистър на всички вещици и магьосници във Великобритания.

Всяко лице ще бъде обозначено, както следва: Бял (Б); Черен (Ч); Безцветен (БЦВ). Децата от смесени бракове ще бъдат класифицирани по следния начин: 1/2Б/1/2Ч (единият родител Бял, а другият – Черен); 1/2Б/1/2 БЦВ (единият родител Бял, а другият – Безцветен); и 1/2Ч/1/2 БЦВ (единият родител Черен, а другият – Безцветен).

На първо място е обозначена принадлежността на майката, а на второ – на бащата. Това обозначение ще е в сила, докато не се присъди окончателна принадлежност на лицето (Б, Ч, БЦВ), което трябва да стане най-късно до навършване на шестнайсет години.

– Знаеш ли какво означава това? – пита Джесика.

Поклащам глава.

– Означава, че ти си мелез. Нечистокръвен. Обозначен си като Ч, Черен.

– Баба казва, че съм Бял.

– Ще ти се!

– Наистина казва, че съм наполовина Бял!

– Ти си наполовина Черен.

После Джесика продължава с историята:

– След като жената прочете известието, мама не каза нищо. Влезе вътре, като остави вратата отворена. Жената и Ловецът я последваха. Събрахме се в хола. Мама седна на фотьойла пред камината. Огънят обаче още не бе запален. Дебора и Аран, които си играеха на пода, се настаниха от двете ѝ страни на облегалките на фотьойла.

– А ти къде си?

– Стоя права до нея.

Представям си Джесика, скръстила е ръце, краката ѝ са изпънати с долепени пети.

– Ловецът застава край вратата. Жената с папката сяда на ръба на другия фотьойл, подпира папката на събраните си колене, в ръката държи химикалка. Казва на мама: „Ще е по-лесно и по-бързо аз да попълня формуляра, а вие само да го подпишете“. След това пита: „Кой е главата на семейството?“.

– Аз – прошепва мама.

Жената я моли да каже името си. Кора Бърн, отвърща мама. Бяла вещица. Дъщеря на Елси Ашуърт и Дейвид Ашуърт. И двамата Бели. Жената пита колко деца има. Мама отговаря:

– Джесика, на осем години. Дебора, на пет. Аран, на две.

– Кой е баща им? – Дийн Бърн. Бял магьосник. Член на Съвета.

– Къде е той?

– Мъртъв е.

– Простете... – извинява се жената. – А бебето? То къде е?

– Ето го тук – отвръща мама. – В чекмеджето.

Джесика се обръща към мен и обяснява:

– След раждането на Аран мама и татко не искаха повече деца. Раздадоха креватчето, проходилката и всички други бебешки неща. Затова нежеланото бебе спи на една възглавница в чекмедже и е облечено в стари, овехтели дрешки на Аран. Никой не му купува играчки и подаръци, защото всички знаят, че е нежелано. Никой не носи цветя и шоколадови бонбони на мама, защото е всеизвестно, че тя не го е искала. Никой не би искал такова бебе. След раждането мама получи само една картичка.

Замълчава.

– Искаш ли да знаеш какво пишеше в нея?

Поклащам глава.

– Пишеше: „Убий го!“.

Захапвам ръката си, не се разплаквам.

– Жената пристъпва към бебето в чекмеджето, Ловецът също се приближава, защото и той иска да види това странно нежелано създание. Дори и когато спи, бебето е ужасно грозно, с дребно телце, груба кожа и рехава черна косица.

– Има ли си вече име? – пита посетителката.

– Натан.

Джесика изговаря името ми като проклятие.

– А кой е баща му?

Мама не отговаря. Не може да се насили да произнесе ужасното име. Но от пръв поглед си личи, че бащата на това отвратително създание е убиец.

– Може би ще е по-лесно да напишете името на бащата – предлага жената. Подава папката на мама. Мама се разплаква. Не може да напише името. Името на най-злия Черен магьосник.

Отвътре ми напират да изкрещя: „Маркус“. Искам да изрека името му, но ме е страх. Ужасно ме е страх.

Джесика си поема дъх и продължава:

– Жената отива отново да погледне спящото бебе, протяга ръка да го докосне...

– Недей! – обажда се Ловецът.

Макар че Ловците от нищо не ги е страх, те винаги са нащрек, когато наоколо има черна магия.

– Та той е още бебе – отвръща тя и погалва голата ръчичка с пръст. Бебето се размърдва и отваря очи.

– О, божичко! – възкликва жената и отстъпва.

Дава си сметка, че не е бивало да докосва това гадно създание, и отива в банята да се измие.

Джесика протяга ръка към мен, после се отдръпва.

– Гнус ме е да пипна такава гадост.

Баща ми

Стоя пред огледалото в банята и се вирам в лицето си. Изобщо не приличам на мама, нито пък на Аран. Кожата ми е по-тъмна от тяхната, по-смугла, косата ми е гарвановочерна, но голямата разлика е в черните ми очи.

Не познавам баща си, никога не съм го виждал. Но знам, че съм наследил очите от него.

Самоубийството на мама

Джесика вдига снимката високо и замахва, ръбът раздира бузата ми.

– Да не си я пипнал отново!

Не помръдвам.

– Чуваш ли?

По ръба на рамката има кръв.

– Тя е мъртва заради теб!

Облягам се на стената.

Джесика продължава да крещи:

– Самоуби се заради теб!

Второто известие

Вали като из ведро. От няколко дни не е спирало и накрая ми дотегна да стоя сам в гората. Затова сега съм седнал на масата в кухнята и рисувам. Баба се мотае наоколо. Тя е стара и съсухрена, с изтъняла, почти прозрачна кожа, слаба и изправена. Облича се в плисирани карирани поли и носи гумени ботуши или високи обувки. По цял ден е в кухнята, а там подът винаги е кален. Макар че вълн вали, вратата е отворена. Една кокошка влиза да потърси подслон, но на баба такива не й минават, избухва я нежно с ботуша обратно навън и затваря вратата. На печката къкри тенджерата, от нея се вдига тясно стълбче пара, което после бързо се разширява и се слива с надвисналия отгоре бял облак. Едва се виждат зеленото, сивото, синьото и червеното на билките, цветята, корените и луковиците, които висят от тавана на връзки, в мрежи и в кошници. По лавиците са подредени буркани, пълни с настойки, листа, семена, мазила, мехлеми, има няколко и със сладко дори. По проядения от дървояди дъбов плот се търкалят всевъзможни лъжици – метални, дървени, кокалени, дълги колкото ръката и малки като кутрето ми; по стойката са набучени ножове, а още няколко – мръсни и с полепнали разни неща по острието, лежат на дъската, до тях каменно хаванче с чукало, два плетени панера и още буркани.

От вътрешната страна на вратата са закачени пчеларска шапка с мрежа, няколко престилки и черен чадър, извит като банан.

Рисувам ги.

* * *

С Аран гледаме стар филм по телевизията. Аран обича стари филми – колкото по-стари, толкова по-добре, – а аз обичам да седя до него – колкото по-близо, толкова по-добре. И двамата сме по къси панталони, и на двамата краката са ужасно кльощави, само дето неговите са по-бели и както сме седнали на фотьойла, почти стигат до земята. На лявото коляно има малък белег, друг, по-голям, се вижда на десния прасец. Косата му е светлокестенява и леко чуплива, но някак си никога не пада над лицето му. Моята е дълга, права и черна и постоянно скрива очите ми.

Аран е със син плетен пуловер, отдолу е с бяла тениска. Аз съм с негова стара червена тениска. Той се притиска към мен и бавно извъръща глава от телевизора да ме погледне. В сиво-сините му очи блестят сребристи искрици. Премигва бавно. Никога не прибързва, винаги е внимателен и нежен. Бих искал да съм като него.

– Харесва ли ти? – пита той.

Кимам.

Той ме прегръща през рамо и се зазяпва отново в телевизора. Лорънс Арабски прави номера с кибритената клечка. След филма решаваме да го пробваме. Грабвам кутията с кибрит от чекмеджето в кухнята и хукаме към гората. Аз съм първи.

Запалвам клечката, държа я с два пръста, тънки и с изгризани до живеца нокти, докато не изгори цялата.

Пари ми, но не я пускам.

Аран се пробва и той. Само че не успява. Хвърля я, както направи и другият във филма.

Той се прибира, а аз пробвам отново. Лесно е.

* * *

С Аран се промъкваме в стаята на баба. Мирише странно, на лекарства. Под прозореца има дъбова ракла, в нея баба държи известията от Съвета. Сядаме на килима. Аран вдига капака на раклата и изважда второто известие. Лист дебела жълта хартия, изписана със сиви завъртулки. Аран ми го прочита бавно и тихо:

Известие за решение на Съвета на Белите вещици имагьосници в Англия, Шотландия и Уелс

С оглед осигуряване на сигурността и безопасността на Белите Съветът ще продължи да прилага политиката си за залавяне и налагане на Възмездие на Черните.

Полулош

Откъс от книгата

Сали Грийн

Съгласно взетите решения ежегодно ще се изготвя оценка на децата от смесено потекло (1/2Б/1/2Ч). Оценката ще се взема предвид при присъждането на окончателно обозначение на лицата като Бели (Б) или Черни (Ч).

Не си правя труда да питам Аран като какъв ще бъде обозначен според него. Знам, че ще ме излъже, за да ме успокои.